

HEINÄKUUN 1930
- TAMMIKUUN 1934

**LOPPULAUSUNTO
KESKUSKOMITEAN POLIITTISEEN
TOIMINTASELOSTUKSEEN NKP(b):n
XVI EDUSTAJAKOKOUKSELLE ¹**

heinäkuun 2 pnä 1930

Toverit! Keskuskomitean toimintaselostuksesta käydyin keskustelun jälkeen, kaiken sen jälkeen, mitä meillä edustajakokouksessa on tapahtunut oikeisto-opposition entisten johtajain esiintymisen yhteydessä, on minulle jäänyt vähän sanottavaa loppulausunnossani.

Selostuksessani sanoin, että puolueen XVI edustajakokous on eräs niitä harvoja edustajakokouksia puolueemme historiassa, jossa ei ole edes jossain määrin muovautunutta oppositiota, joka voisi esittää oman linjansa ja asettaa sen puolueen linjaa vastaan. Kuten näette, siten itse asiassa onkin tapahtunut. Edustajakokouksessamme, puolueen XVI edustajakokouksessa ei osoittautunut olevan muovautunutta oppositiota eikä löytynyt edes pientä ryhmää tahi edes yksityisiä tovereita, joiden mielestä olisi ollut oikeudenmukaista nousta täällä puhujakorokkeelle ja sanoa, että puolueen linja ei ole oikea.

On selvää, että puolueemme linja on ainoa oikea linja, ja, kuten osoittautuu, sen oikeellisuus on niin ilmeinen ja kiistaton, että jopa oikeisto-opposition

entiset johtajatkin pitivät tarpeellisena ilman horjuntaa korostaa puheissaan, että puolueen koko politiikka on oikea.

Ymmärrettävää on, että kaiken tämän jälkeen on tarpeetonta ruveta puhumaan niiden teesien oikeellisuudesta, joita toimintaselostuksessa kehiteltiin. Se on tarpeetonta siksi, että puolueen linja ilmeisen oikeellisuutensa tähden ei siis kaipaa tässä edustajakokouksessa edelleen puolustamista. Ja kun minä siitä huolimatta en kieltäytynyt loppulausunnosta, niin se johtuu siitä, ettei mielestäni kuitenkaan ole haitaksi vastata lyhyesti eräisiin kirjelappuihin, joita toverit ovat lähettäneet edustajakokouksen puhemihistään, ja sanoa sitten muutama sana oikeisto-opposition entisten johtajain esiintymisen johdosta.

Suuri osa kirjelapuista koskee eräitä toisarvoisia kysymyksiä: miksi toimintaselostuksissa ei mainittu hevoshoidosta, — eikö siitä voisi mainita loppulausunnossa (n a u r u a); miksi toimintaselostuksissa ei mainittu asuinrakennustoiminnasta, — eikö siitä voisi sanoa jotain loppulausunnossa; miksi toimintaselostuksissa ei sanottu mitään maatalouden sähköistämisestä, — eikö siitä voisi sanoa jotain loppulausunnossa. Ja niin edelleen samaan tapaan.

Minun täytyy vastata kaikille näille tovereille, että minä en voinut selostuksessani kajota kansantalouden kaikkiin kysymyksiin. Paitsi sitä, etten voinut, minulla ei ollut oikeutta siihen, sillä minulla ei ole oikeutta tunkeutua tovereiden Kuibyshevin ja Jakovlevin selostusten alalle, joiden on selostettava teille teollisuuden ja maatalouden konkreettisia probleemeja. Tosiaankin, jos Keskuskomitean toiminta-

selostuksessa kosketellaan kaikkia kysymyksiä, niin mistä sitten on selostajain puhuttava selostuksissaan teollisuudesta, maataloudesta j.n.e.? (Ääniä: „Oikein!“)

Muun muassa maatalouden sähköistämistä koskevan kirjelapun johdosta minun on huomautettava, että tämän kirjelapun lähettäjällä on eräitä virheellisiä käsityksiä. Hän uskottelee, että me „olemme tulleet jo välittömästi“ maatalouden sähköistämiseen, että Maanviljelyksen kansankomissariaatti ei anna tämän asian kehittyä, että Lenin oli tästä kysymyksestä toista mieltä j.n.e. Kaikki tämä on väärin, toverit. Ei voida sanoa, että me „olemme tulleet jo välittömästi“ maatalouden sähköistämiseen. Jos me tosiaankin olisimme tulleet välittömästi maatalouden sähköistämiseen, niin meillä olisi jo nyt 10—15 piiriä, joissa maataloustuotanto olisi sähköistetty. Mutta te tiedätte hyvin, että mitään sellaista ei meillä toistaiseksi ole olemassa. Kaikki, mitä nyt maatalouden sähköistämisestä voidaan sanoa, on se, että sähköistäminen on meillä kokeilun asteella. Lenin suhtautui juuri siten tähän asiaan kannustaen maatalouden sähköistämisen alalla suoritettavia kokeiluja. Eräät toverit ovat sitä mieltä, että traktorit ovat jo eläneet aikansa, että on tullut aika siirtyä traktoreista maatalouden sähköistämiseen. Se on tietysti mielikuvitusta. Sellaisia tovereita on hillittävä. Nimenomaan siten Maanviljelyksen kansankomissariaatti suhtautuukin näihin tovereihin. Kirjelapun lähettäjän tyytymättömyyttä Maanviljelyksen kansankomissariaattiin ei s.is voida pitää perusteltuna.

Toinen kirjelappujen ryhmä koskee kansallisuus-kysymystä. Eräs näistä kirjelapuista, jota pidän

mielenkiintoisimpana, rinnastaa kansallisten kielten probleemin selitystä selostuksessani XVI edustajakokouksessa siihen selitykseen, jonka annoin puheessani Idän kansojen yliopistossa vuonna 1925², ja havaitsee asiassa jonkinlaista epäselvyyttä, joka täytyy selittää. „Te“, sanotaan kirjelapussa, „vastustitte silloin (Kautskyn) teoriaa kansallisten kielten poiskuolemista ja yhden, yhteisen kielen muodostumisesta sosialismin kaudella (yhdessä maassa), mutta nyt, XVI edustajakokouksessa pitämässänne selostuksessa te sanotte, että kommunistit kannattavat kansallisten kulttuurien ja kansallisten kielten yhteensulautumista yhdeksi yleiskulttuuriksi, jolla on yksi, yhteinen kieli (socialismin voiton kaudella maailman mitassa),— eikö tässä ole epäselvyyttä?“

Olen sitä mieltä, että tässä ei ole epäselvyyttä eikä mitään ristiriitaa. Puheessani vuonna 1925 minä vastustin Kautskyn kansallis-chauvinistista teoriaa, jonka mukaan proletaarisen vallankumouksen voiton yhdistetyssä itävaltalais-saksalaisessa valtiossa viime vuosisadan puolivälissä olisi pitänyt johtaa kansakuntien yhteensulautumiseen yhdeksi, yhteiseksi saksalaiseksi kansakunnaksi, jolla olisi ollut yksi, yhteinen saksan kieli, ja tshekkiläisten saksalaistumiseen. Minä vastustin tuota teoriaa, joka oli marxisminvastainen, leninisminvastainen teoria, viittaamalla tosiasioihin, jotka oli otettu maamme elämästä sosialismin voiton jälkeen Neuvostoliitossa ja jotka kumosivat tuon teorian. Minä vastustan nytkin tuota teoriaa, kuten näkyy tässä XVI edustajakokouksessa pitämästäni toimintaselostuksesta. Vastustan siksi, että teoria kaikkien kansakuntien yhteensulautumisesta sanokaamme Neu-

vostoliitossa yhdeksi, yhteiseksi isovenäläiseksi kansakunnaksi, jolla olisi yksi, yhteinen isovenäläinen kieli, on kansallis-chauvinistinen teoria, leninisminvastainen teoria, joka on ristiriidassa leninismin perusväittämän kanssa, jonka ydinajatus on siinä, että kansalliset erilaisuudet eivät voi hävitä lähikautena, että ne tulevat pysymään vielä pitkän aikaa senkin jälkeen, kun proletaarinen vallankumous on voittanut maailman mitassa.

Mitä tulee kansallisten kulttuurien ja kansallisten kielten kaukaisempaan perspektiiviin, niin olen aina ollut ja olen edelleenkin sillä leniniläisellä kannalla, että sosialismin voiton kaudella maailman mitassa, jolloin sosialismi lujittuu ja juurtuu elämään, tulevat kansalliset kielet sulautumaan kiertämättä yhdeksi yhteiseksi kieleksi, joka tietenkään ei tule olemaan isovenäläinen eikä saksan kieli, vaan jokin uusi kieli. Tästä minä puhuin yhtä selvästi myös selostuksessani XVI edustajakokouksessa.

Mikä tässä on epäselvää ja mitä tässä oikeastaan olisi selitettävä?

Kirjelijapun lähettäjät eivät ilmeisesti ole tehneet itselleen täysin selväksi ainakaan kahta seikkaa.

He eivät ole tehneet itselleen selväksi ennen kaikkea sitä tosiasiaa, että me olemme Neuvostoliitossa jo tulleet sosialismin kauteen, ja vaikka me olemme jo tulleet tähän kauteen, niin kansakunnat eivät ainoastaan ole häviämättä, vaan päinvastoin kehittyvät ja kukoistavat. Olemmeko me tosiaankin jo tulleet sosialismin kauteen? Kauttamme sanotaan tavallisesti siirtymiskaudeksi kapitalismista sosialismiin. Sitä sanottiin siirtymiskaudeksi vuonna 1918, jolloin

Lenin kuuluisassa artikkelissaan „„Vasemmistolaisesta“ penikkamaisuudesta ja pikkuporvarillisuudesta“³ ensimmäisen kerran luonnehti tuon kauden ja sen taloudellisen elämän viisi muotoa. Sitä sanotaan siirtymiskaudeksi nykyään, vuonna 1930, jolloin eräät näistä talousmuodoista vanhentuneina painuvat jo pohjaan, mutta yksi näistä talousmuodoista, nimittäin uusi talousmuoto teollisuuden ja maatalouden alalla, kasvaa ja kehittyy ennennäkemättömän nopeasti. Voidaanko sanoa, että nämä kaksi siirtymiskautta ovat samanlaiset, että ne eivät eroa toisistaan perinpohjaisesti? Selvää on, ettei voida sanoa.

Mitä meillä oli kansantalouden alalla vuonna 1918? Hävitetty teollisuus ja tupakansyöttimiä, kolhoosien ja neuvostotilojen puuttuminen joukkoilmiönä, „uuden“ porvariston kasvu kaupungissa ja kulakiston kasvu maaseudulla.

Mitä meillä on nyt? Kuntoonpalautettu ja rekonstruointitilassa oleva sosialistinen teollisuus, kehittynyt neuvostotilojen ja kolhoosien järjestelmä, jolle kuuluu yli 40% Neuvostoliiton koko kylvöalasta yksistään kevätkylvöissä, kuoleva „uusi“ porvaristo kaupungissa, kuoleva kulakisto maaseudulla.

Silloin oli siirtymiskausi. Ja nyt on siirtymiskausi. Ja kuitenkin ne eroavat toisistaan perin juurin, siten, kuin maa ja taivas toisistaan. Eikä kuitenkaan kukaan voi kieltää sitä, että me seisomme viimeisen vakavan kapitalistiluokan, kulakkien luokan, likvidoinnin kynnyksellä. Selvää on, että me olemme jo päässeet pois siirtymiskaudesta sen vanhassa merkityksessä ja päässeet suoranaisten ja laajan sosialistisen rakennustyön kauteen koko rintamalla. Selvää

on, että me olemme jo tulleet sosialismin kauteen, sillä sosialistinen sektori pitää nyt käsissään koko kansantalouden kaikkia taloudellisia voimavipuja, vaikkakin sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentaminen ja luokkaeroavaisuuksien hävittäminen ovat vielä kaukana. Ja siitä huolimatta kansalliset kielet eivät kuitenkaan kuole pois eivätkä sulaudu yhdeksi, yhteiseksi kieleksi, vaan päinvastoin, kansalliset kulttuurit ja kansalliset kielet kehittyvät ja kukoistavat. Eikö ole selvää, että teoria kansallisten kielten poiskuolemista ja niiden sulautumisesta yhdeksi, yhteiseksi kieleksi yhden valtion puitteissa laajan sosialistisen rakennustyön kaudella, sosialismin kaudella yhdessä maassa, on väärä teoria, marxilaisvastainen, leniniläisvastainen teoria.

Toiseksi, kirjelapun lähettäjät eivät ole tehneet itselleen selväksi sitä, että kysymys kansallisten kielten poiskuolemista ja niiden sulautumisesta yhdeksi, yhteiseksi kieleksi ei ole valtion sisäinen kysymys eikä yhdessä maassa saavutetun sosialismin voiton kysymys, vaan kansainvälinen kysymys, kansainvälisessä mitassa saavutetun sosialismin voiton kysymys. Kirjelapun lähettäjät eivät ole ymmärtäneet, että sosialismin voittoa yhdessä maassa ja sosialismin voittoa kansainvälisessä mitassa ei saa sekottaa toisiinsa. Lenin ei suotta sanonut, että kansalliset eroavaisuudet tulevat säilymään vielä pitkän aikaa senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on voittanut kansainvälisessä mitassa.

Sitä paitsi on otettava huomioon vielä eräs seikka, joka koskee useita Neuvostoliiton kansakuntia. On olemassa Neuvostoliittoon kuuluva Ukraina. Mutta on

olemassa toinenkin, toisiin valtioihin kuuluva Ukraina. On olemassa Neuvostoliittoon kuuluva Bielo-Venäjä. Mutta on olemassa toinenkin, toisiin valtioihin kuuluva Bielo-Venäjä. Luuletteko te, että kysymys ukrainan ja bielovenäjän kielestä voidaan ratkaista ottamatta huomioon näitä omalaatuisia ehtoja?

Ottakaa edelleen ne Neuvostoliiton kansakunnat, jotka asuvat sen eteläisellä rajalla, Azerbaidzhanista Kazakhstaniin ja Burjat-Mongoliaan asti. Ne kaikki ovat samassa asemassa kuin Ukraina ja Bielo-Venäjä. Ymmärrettävää on, että tässäkin on otettava huomioon näiden kansakuntien kehityksen ehtojen omalaatuisuus.

Eikö ole selvää, että kaikkia näitä ja näiden kaltaisia kysymyksiä, jotka liittyvät kansallisten kulttuurien ja kansallisten kielten probleemiin, ei voida ratkaista yhden valtion puitteissa, Neuvostoliiton puitteissa?

Täten, toverit, ovat asiat yleensä kansallisuuskysymyksen suhteen ja erikoisesti yllämainitun, kansallisuuskysymystä koskevan kirjelapun suhteen.

Sallikaa nyt siirtyä oikeisto-opposition entisten johtajain esiintymiseen.

Mitä edustajakokous vaatii oikeisto-opposition entisiltä johtajilta? Ehkä katumista, itsensä ruoskimista? Eipä tietenkään! Meidän puolueemme, meidän puolueemme edustajakokous ei milloinkaan tee sitä, että se vaatisi puolueen jäseniltä jotain sellaista, joka saattaisi olla alentavaa heille. Edustajakokous vaatii oikeisto-opposition entisiltä johtajilta kolmea seikkaa:

ensinnäkin, että he tekisivät itselleen selväksi sen, että puolueen linjan ja sen linjan välillä, jota he puo-

lustelivat, on kuulu, että linja, jota he puolustivat, johtaa objektiivisesti kapitalismin voittoon eikä sosialismin voittoon (ääniä: „Oikein!“);

toiseksi, että he leimaisivat tuon linjan leniniläis-vastaiseksi sekä sanoutuisivat siitä irti avoimesti ja rehellisesti (ääniä: „Oikein!“);

kolmanneksi, että he kulkisivat samaa jalkaa kanssamme ja kävisivät kanssamme päättäväistä taistelua kaikkia oikeistouklonisteja vastaan. (Ääniä: „Oikein!“ Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Juuri sitä edustajakokous vaatii oikeisto-opposition entisiltä johtajilta.

Onko näissä vaatimuksissa jotain alentavaa heille sellaisina ihmisinä, jotka haluavat jäädä bolshevikeiksi?

Selvää on, että tässä ei ole eikä voi olla mitään alentavaa. Jokainen bolshevikki, jokainen vallankumousmies, jokainen itseään kunnioittava puolemies ymmärtää, että hän voi vain voittaa ja nousta puolueen silmissä, jos hän tunnustaa avoimesti ja rehellisesti selvät ja kiistämättömät tosiasiat.

Siksi olen sitä mieltä, että Tomskin puheet siitä, että hänet tahdotaan lähettää Gobin erämaahan ja pakoittaa elämään luonnonhunajalla ja heinäsirkoilla, ovat luonteeltaan provinssiaalisen huvinäytelmän tyhjiä sanasutkauksia, joilla ei ole mitään yhteistä kysymykseen vallankumousmiehen arvokkuudesta. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Voidaan kysyä, miksi edustajakokous asettaa uudelleen nämä vaatimukset oikeisto-opposition entisille johtajille?

Eikö se ole tosiasia, että nämä vaatimukset esitettiin heille jo kerran marraskuussa 1929, Keskuskomi-

tean täysistunnossa⁴? Eikö se ole tosiasia, että he, oikeisto-opposition entiset johtajat, suostuivat silloin näihin vaatimuksiin, luopuivat linjastaan tunnustaen sen virheellisyyden, tunnustivat puolueen linjan oikeaksi ja lupasivat taistella oikeistopoikkeamaa vastaan yhdessä puolueen kanssa? Kyllä, se kaikki on tapahtunut. Mistä sitten on kysymys? Kysymys on siitä, että he eivät ole täyttäneet lupastaan, eivät ole täyttäneet eivätkä täytä niitä lupauksia, joita he antoivat seitsemän kuukautta sitten. (Ääniä: „Oikein!“) Uglanov oli aivan oikeassa, kun hän sanoi puheessaan, että he eivät ole täyttäneet Keskuskomitean marraskuun täysistunnolle antamiaan lupauksia.

Siitä on lähtöisin se epäluottamus, joka tulee nyt heidän osakseen tässä edustajakokouksessa.

Juuri sen vuoksi edustajakokous asettaa heille uudelleen vaatimuksensa.

Rykov, Tomski ja Uglanov valittelivat täällä, että edustajakokous ei luota heihin. Mutta kuka siihen on syyppää? Syyssä ovat he itse. Se, joka ei täytä lupauksiaan, ei voi toivoa osakseen luottamusta.

Onko heillä, oikeisto-opposition entisillä johtajilla, ollut mahdollisuuksia, tilaisuuksia täyttää lupauksensa ja vetää risti menneisyyden yli? On tietysti ollut. Mutta mitä he ovat seitsemän kuukauden aikana tehneet käyttäkseen noita mahdollisuuksia ja tilaisuuksia? Eivät mitään.

Rykov oli äskettäin Uralin konferenssissa⁵. Hänellä oli siis mitä suotuisin tilaisuus korjata virheensä. Mutta miten kävi? Sen sijaan, että olisi avoimesti ja päättäväisesti sanoutunut irti horjumisistaan, hän alkoi siellä „vehkeillä“ ja manöveeraila. On ymmär-

rettävää, ettei Uralin konferenssi voinut olla antamatta hänelle vastaiskua.

Verratkaa nyt Rykovin sitä puhetta, jonka hän piti Uralin konferenssissa, hänen puheeseensa XVI edustajakokouksessa. Niiden välillä on kuilu. Siellä hän „vehkeilee“ ja manöveerailee taistellen Uralin konferenssia vastaan. Täällä hän yrittää tunnustaa virheensä avoimesti ja kuuluvasti, yrittää katkaista välinsä oikeisto-oppositioon ja lupaa kannattaa puoluetta taistelussa poikkeamia vastaan. Mistä tällainen muutos johtuu, miten se on selitettävissä? Se on selitettävissä nähtävästi sillä uhkaavalla tilanteella, joka puolueessa on oikeisto-oppositio entisten johtajien suhteen muodostunut. Siksi ei olekaan ihme, että edustajakokouksella on muodostunut määrätty käsitys: niin kauan, kun tätä väkeä ei panna tiukalle, ei siitä saa mitään irti. (Yleistä naurua. Jatkuvia suosionosoituksia.)

Onko Uglanovilla ollut mahdollisuus täyttää Keskuskomitean marraskuun täysistunnolle antamansa lupaus? Kyllä, on ollut. Tarkoitan „Moselektrik“ tehtaalla pidettyä puolueeseen kuulumattomien työntekijöiden kokousta, jossa hän äsken puhui. Ja miten kävi? Sen sijaan, että olisi puhunut niin kuin bolshevikin kuuluukin, hän alkoi siellä solvata puolueen linjaa. On ymmärrettävää, että siitä hän sai asiaankuuluvan vastaiskun tehtaan puoluesolun taholta.

Verratkaa nyt hänen tätä puhettaan hänen lausuntoonsa, joka on julkaistu tänään „Pravdassa“. Niiden välillä on kuilu. Mikä on tämän muutoksen selityksenä? Se sama uhkaava tilanne, joka oikeisto-oppositio entisten johtajien ympärille on muodostu-

nut. Siinä ei ole mitään ihmettä, kun edustajakokous on tehnyt siitä vissin johtopäätöksen: panematta tätä väkeä tiukalle siitä ei saa mitään irti. (Yleistä naurua. Suosionosoituksia.)

Tai esimerkiksi Tomski. Äskettäin hän oli Tiflissä Takakaukaasian konferenssissa⁶. Hänellä siis oli tilaisuus sovittaa syntinsä. Ja miten kävi? Siellä pitämässään puheessa hän kosketteli neuvostotiloja, kolhooseja, osuustoimintaa, kulttuurivallankumousta ja muuta sen sellaista, mutta pääasiasta, s.o. oppor- tunistisesta toiminnastaan Neuvostoliiton Ammatti- liittojen Keskusneuvostossa, hän ei sanonut sanaakaan. Ja sitä sanotaan puolueelle annetun lupauksen täyttämiseksi! Hän aikoi vetää puoluetta nenästä käsittämättä, että miljoonat silmät seuraavat meitä jokaista ja ettei tässä voi ketään vetää nenästä.

Verratkaa nyt hänen Tiflisissä pitämäänsä puhetta hänen tässä edustajakokouksessa pitämäänsä puheeseen, jossa hän tunnusti suoraan ja avoimesti oppor- tunistiset virheensä Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston johtamisessa. Niiden välillä on kuilu. Mikä on tämän eroavaisuuden selityksenä? Se sama uhkaava tilanne, joka on muodostunut oikeisto-opposition entisten johtajain ympärille. Mitä ihmettä siinä on, kun edustajakokous on yrittä- nyt panna lujille nämä toverit saadakseen heidät täyttämään lupauksensa. (Suosionosoituksia. Yleistä naurua koko salissa.)

Siitä on lähtöisin se epäluottamus, jota edustaja- kokous yhä vielä tuntee näitä tovereita kohtaan.

Mistä tämä oikeisto-opposition entisten johtajain enemmän kuin kummallinen käyttäytyminen johtuu?

Mistä johtuu se tosiasia, että kuluneena kautena he eivät ole kertaakaan koettaneet täyttää lupauksiaan vapaaehtoisesti, ilman ulkopuolista painostusta?

Se johtuu ainakin kahdesta seikasta.

Ensiksikin siitä, että kun he eivät vielä olleet täysin varmoja puolueen linjan oikeellisuudesta, niin he jatkoivat salavihkaa eräänlaista ryhmäkuntatyötään, istuivat aikansa hiljaa ja odottivat sopivaa tilaisuutta esiintyäkseen uudelleen avoimesti puoluetta vastaan. Kokoontuessaan ryhmäkuntakokouksiinsa ja käsitellessään puoluekysymyksiä, he tavallisesti laskelmoivat: odottakaamme keväeseen saakka, ehkäpä puolue epäonnistuu kylvöissä,—silloin me iskemme niin, että tuntuu. Kevät ei kuitenkaan antanut heille mitään plussia, sillä kylvöt sujuivat suotuisasti. Silloin he laskelmoivat uudelleen: odottakaamme syksyyn saakka, ehkä puolue epäonnistuu viljanhankinnoissa,—silloin me iskemme Keskuskomiteaa. Mutta syksykin jätti heidät pulaan, petti heidän toiveensa. Ja koska kevät ja syksy toistuvat joka vuosi, niin oikeisto-opposition entiset johtajat jatkoivat odottamistaan rakentaen yhä uudelleen toiveensa joko keväeseen tahi syksyyn. (Yleistä naurun hohotusta koko salissa.)

On ymmärrettävää, että istuessaan hiljaa sesongista sesonkiin ja odottaessaan suotuisaa hetkeä iskun antamiseen puolueelle he eivät voineet täyttää lupauksiaan.

Vihdoin toinen syy. Tänä toisena syynä on se, että oikeisto-opposition entiset johtajat eivät ymmärrä bolshevistista kehitysvauhtiamme, eivät luota tähän vauhtiin eivätkä yleensä hyväksy mitään sel-

laista, mikä menee vähitellen tapahtuvan kehityksen puitteiden ulkopuolelle, itsestäänsujumisen puitteiden ulkopuolelle. Enemmänkin, bolshevistinen vauhtimme, kehityksemme uudet tiet, jotka liittyvät uudestirakentamiskauteen, luokkataistelun kärjistymisen ja tämän kärjistymisen seuraukset aiheuttavat heissä levottomuutta, hämminkiä, pelkoa ja kauhua. Siksi on ymmärrettävää, että he luikertelevat syrjään kaikesta siitä, mikä on yhteydessä puolueemme kaikkein kärkevimpiin tunnuksiin.

He potevat samaa tautia, jota sairasti tunnettu Tshehovin sankari Belikov, kreikan kielen opettaja, „koteloihminen“. Muistatteko Tshehovin kertomuksen „Koteloihminen“? Kuten tunnettua, tuo sankari kulki aina kalosseissa, topatussa päällystakissa ja sateenvarjo mukanaan sekä kuumalla että kylmällä ilmalla. „Anteeksi, mutta mitä varten teillä on kalossit ja topattu päällystakki heinäkuussa, näin kuumalla ilmalla?“, kysyttiin Belikovilta. „Kaiken varalta“, vastasi Belikov, „ettei vain mitään sattuisi: entä jos yhtäkkiä tulee pakkaneen, niin miten silloin kävisi?“ (Yleistä naurua. Suosionosoituksia.) Hän pelkäsi kuin ruttoa kaikkea uutta, kaikkea sitä, mikä menee harmaan pikkuporvarillisen elämän tavanmukaisten rajojen ulkopuolelle. Kun avattiin uusi ruokala, niin Belikov oli jo rauhaton: „ehkä se on hyväkin asia, kun on ruokala, mutta varokaa kuitenkin, ettei vain mitään sattuisi“. Järjestettiin dramaattinen kerho, avattiin lukusali,—Belikov oli jälleen rauhaton: „dramaattinen kerho, uusi lukusali—mikähän tarkoitus niillä on? Varokaa, ettei vain mitään sattuisi“. (Yleistä naurua.)

Aivan samaa on sanottava oikeisto-opposition entisistä johtajista. Muistatteko tapauksen, kun korkeimpia teknillisiä oppilaitoksia siirrettiin talousalan kansankomissariaateille? Me tahdoimme siirtää kaikkiaan vain kaksi teknillistä korkeakoulua Korkeimmalle Kansantalousneuvostolle. Asia tuntuu pieneltä, mutta siitä huolimatta me kohtasimme vimmittua vastarintaa oikeistouklonistien taholta. „Ettäkö kaksi teknillistä korkeakoulua olisi siirrettävä Korkeimmalle Kansantalousneuvostolle? Miksi? Eiköhän olisi parempi odottaa? Varokaa, ettei siinä hankkeessa vain jotain sattuisi.“ Mutta nyt on kaikki teknilliset korkeakoulumme siirretty talousalan kansankomissariaateille. Ja toimeen tullaan.

Tahi esimerkiksi kysymys erikoistoimenpiteistä kulakkeja vastaan. Muistatteko, minkälaisen hysterian valtaan sen vuoksi joutuivat oikeisto-opposition johtajat? „Erikoistoimenpiteitä kulakkeja vastaan? Mitä varten? Eikö olisi parempi noudattaa liberaalista politiikkaa kulakkien suhteen? Varokaa, ettei tässä hankkeessa vain mitään sattuisi“. Mutta nyt me toteutamme kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaa, politiikkaa, johon verrattuna erikoistoimenpiteet kulakistoa vastaan olivat tyhjämpäiväinen asia. Ja toimeen tullaan.

Tahi esimerkiksi kysymys kolhooseista ja neuvostotiloista. „Neuvostotiloja ja kolhooseja? Mitä varten? Mihin me kiirehdimme? Varokaa, ettei näiden neuvostotilojen ja kolhoosien takia mitään tapahtuisi“.

Ja niin edespäin, ynnä muuta sellaista.

Juuri tämä uuden pelko, taitamattomuus suhtautua uudella tavalla uusiin kysymyksiin, tämä huoles-

tuneisuus— „kunhan ei vain mitään sattuisi“— nämä koteloihmisen piirteet ne juuri estävätkin oikeistopposition entisiä johtajia sulautumasta tosisteolla yhteen puolueen kanssa.

Nämä koteloihmisen piirteet saavat heissä erittäin naurettavia muotoja silloin, kun ilmaantuu vaikeuksia, kun ilmaantuu pienimpiäkin pilvenhattaroita näköpiiriin. Kun vain meillä jossain ilmaantuu vaikeus, pulma,— niin he ovat jo huolestuneita: kunhan ei vain mitään sattuisi. Jos vaikka torakka rapisee jossain ehtimättä kunnolleen tulla ulos piilopaikastaan, niin he jo vetäytyvät taaksepäin, joutuvat kauhun valtaan ja alkavat ulista katastrofista, Neuvostovallan tuhosta. (Yleistä naurun hohotusta.)

Me rauhoitamme heitä ja yritämme saada heidät vakuuttuneiksi, että siinä ei ole vielä mitään vaarallista, että se on kaiken kaikkiaan vain torakka, jota ei kannata pelätä. Mutta mitä vielä! He vain jatkavat ulinaansa: „Mikä torakka? Se ei ole torakka, vaan tuhat raivostunutta petoa! Se ei ole torakka, vaan pohjaton kuilu, Neuvostovallan tuho“... Ja siitä se sitten alkaa... Buharin kirjoittaa asian johdosta teesit ja lähettää ne Keskuskomiteaan vakuutellen, että Keskuskomitean politiikka on saattanut maan tuhon partaalle, että Neuvostovalta tuhoutuu aivan varmasti, ellei juuri nyt, niin ainakin kuukauden kuluttua. Rykov yhtyy Buharinin teeseihin huomauttaen kuitenkin, että hänellä on Buharinin kanssa vakavaa erimielisyyttä, jonka sisältö on siinä, että hänen mielestään Neuvostovalta ei tuhoudu kuukauden kuluttua, vaan kuukauden ja kahden päivän kuluttua.

(Yleistä naurua.) Tomski yhtyy Buhariniin ja Rykoviin, mutta protestoi sitä vastaan, että he eivät ole osanneet tulla toimeen ilman teesejä, eivät ole tulleet toimeen ilman dokumenttia, josta on sittemmin vastattava: „Kuinka monesti olenkaan teille sanonut — tehkää mitä haluatte, mutta älkää jättäkö dokumentteja, älkää jättäkö jälkiä“. (Homeerista naurua koko salissa. Jatkuvia suosionosoituksia.)

Tosin myöhemmin, vuoden kuluttua, kun jokaiselle hölmölle on selvää, että torakkavaara ei maksa rahtuakaan, alkavat oikeistouklonistit tulla tuntuuhinsa ja rohkaistuttuaan ovat valmiit jopa kerskailemaan sanoen, että he eivät pelkää mitään torakkoita, että tuo torakka on sitä paitsi niin raihmainenkin ja miltei raato. (Naurua. Suosionosoituksia.) Mutta tämä vasta vuoden kuluttua. Toistaiseksi — tehkää hyvin ja vaivatkaa itseänne näiden juonittelijain takia.

Toverit, siinä ovat ne seikat, jotka estävät oikeisto-opposition entisiä johtajia lähentymästä puoluejohdon ydinjoukkoa ja sulautumasta siihen täydellisesti.

Miten tätä asiaa voitaisiin auttaa?

Siihen on vain yksi keino: on sanouduttava lopullisesti irti omasta menneisyydestään, aseistauduttava uudella tavalla ja sulauduttava yhteen puolueemme Keskuskomitean kanssa sen taistelussa bolshevistisen kehitysvauhdin puolesta, sen taistelussa oikeistopoikkeamaa vastaan.

Muita keinoja ei ole olemassa.

Jos oikeisto-opposition entiset johtajat kykenevät tekemään sen, niin se on hyvä. Elleivät kykene, niin syyttäkööt itseään. (Jatkuvia suosionosoituksia koko salissa. Kunnianosoituksia. Kaikki nousevat seisomaan ja laulavat „Internationalen“.)

*„Pravda“ № 181,
heinäkuun 3 pnä 1930*